

Η Εκκλησία μπροστά στο κάθε αμαρτωλό παιδί της

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Η αντίληψη ότι η Εκκλησία έχει νόμους για όλους τους ανθρώπους και όλες τις περιστάσεις τους ίδιους, φαίνεται πως δεν ευσταθεί. Άλλωστε, η αποδοχή μιας τέτοιας αντίληψης καταργεί την ιδιαιτερότητα του προσώπου και μαζοποιεί τους ανθρώπους, πράγμα που αντιβαίνει στο σχέδιο του Θεού.

- Γράφει ο π. Ανδρέας Αγαθοκλέους

Όταν ο Ιωάννης ο Βαπτιστής, με το ελεγκτικό κήρυγμα του, τράνταξε τις ψυχές του πλήθους που πήγαιναν κοντά του για να βαπτιστούν, άρχισαν να τον ρωτούν «τι να κάνουμε για να σωθούμε;». Τότε, καθώς μας αναφέρει το Ευαγγέλιο, (Λουκ. 3,10-14) απαντούσε αναλόγως.

Στο πλήθος έλεγε:

Όποιος έχει δυο χιτώνες ας δώσει τον ένα σ' αυτόν που δεν έχει, κι όποιος έχει

τρόφιμα ας κάνει το ίδιο.

Στους τελώνες που μάζευαν τους φόρους για λογαριασμό των Ρωμαίων:

Να μην απαιτείτε περισσότερα απ' ό,τι σας παραχωρεί ο νόμος.

Στους στρατιώτες που τον ρωτούσαν έλεγε:

Να μην παίρνετε λεφτά από κανέναν με ψεύτικες κατηγορίες ούτε με τη βία, αλλά να αρκείστε στο μισθό σας.

Το ερώτημα «τι να κάνω για να σωθώ;» είναι σοβαρό υπαρξιακό ερώτημα, καθοριστικό για την πορεία της ζωής. Όπως, βέβαια, και η απάντηση. Στα Γεροντικά διαβάζουμε για ημερών πορεία που έκαναν, τότε μάλιστα, που δεν υπήρχαν τα σύγχρονα μέσα επικοινωνίας και συγκοινωνίας, όσοι με πόθο αναζητούσαν απάντηση στα ερωτήματά τους. Κι όταν την εύρισκαν την τηρούσαν με ευλάβεια και πιστά, γνωρίζοντας ότι ήταν απάντηση του Θεού.

Το ερώτημα και η απάντηση, εφόσον είναι υπαρξιακής φύσης, έχει να κάνει με την παρουσία του αγίου Πνεύματος. Η απάντηση, δηλαδή, που θα δοθεί από το άγιο Πνεύμα μέσου του ερωτώμενου, εξαρτάται άμεσα από τον πόθο και την ειλικρίνεια του ερωτώντος.

Ο Επίσκοπος Κάλλιστος Wave θα πει για την Εκκλησία ότι «δεν είναι κάποιος νομικός οργανισμός που διέπεται από έναν άκαμπτο νομικό κώδικα δικαίου, αλλά είναι το Σώμα του Χριστού, η κοινωνία της Πεντηκοστής του αγίου Πνεύματος. Ως «πρεσβευτές του Χριστού», είτε επίσκοποι είτε ιερείς ή λαϊκοί, είμαστε εδώ να διακηρύξουμε στον κόσμο τη γιορτή και τη γενναιοδωρία του Σωτήρος. Λαμβάνουμε ως πρότυπο τον Ιησού με τον Ζακχαίο, με τη γυναίκα που συνελήφθη να μοιχεύει, με τη γυναίκα «που ήταν αμαρτωλή» και έπλυνε τα πόδια Του με τα δάκρυα της. Σε αυτούς και σε αμέτρητους άλλους προσέφερε νέα ελπίδα, νέο ξεκίνημα, μια δεύτερη ευκαιρία»[1].

Η Εκκλησία ως Μάνα αγκαλιάζει όλους τους ανθρώπους ό,τι και να είναι, όπως κι αν ζουν. Δεν βλέπει τόσο το τι κάνει τώρα το κάθε παιδί της, αλλά τι μπορεί να γίνει. Η ιστορία είναι γεμάτη από περιπτώσεις ανθρώπων που μεταποίησαν την αμαρτία σε αγιότητα, ανατρέποντας κάθε λογική και κριτική. Η Χάρη του Θεού θεραπεύει τις αδυναμίες και αναπληρώνει τις ελλείψεις σ' όσους θέλουν την αλλαγή και το παλεύουν.

Δεν θα πρέπει να ταυτίζουμε τον τρόπο συμπεριφοράς της Εκκλησίας με την Πολιτεία, έναντι στους κάθε είδους ανήθικους και αμαρτωλούς. Η δεύτερη οφείλει να έχει και ν' απαιτεί την εφαρμογή των νόμων της για να μην γίνει η κοινωνία ζούγκλα. Η συγχώρεση και το έλεος της Εκκλησίας δεν συνεπάγεται αμνήστευση

από την Πολιτεία. Ούτε, βέβαια, σημαίνει αποδοχή της αμαρτίας, ως να αποδέχεται ο γιατρός την ασθένεια και ν' αφήνει αθεράπευτο τον ασθενή.

Στον κόσμο της μαζοποίησης, της σκληρότητας, της μη αποδοχής της ανθρώπινης αδυναμίας, η Εκκλησία του Χριστού δέχεται, αποδέχεται και αγκαλιάζει τον κάθε αμαρτωλό και ανήθικο για να τον μεταμορφώσει, μέσα από τη μετάνοια του, σε τέκνον Θεού άγιο και ωραίο.

[1] Επειδή αγαπώ, Εκδ. Πορφύρα, Αθήνα 2019, σ. 317

Πηγή: pemptousia.gr (www.isagiastriados.com)